

MED EGNE RD

Eva Maria Fredensborg
&
Kim Juul

Eva Maria Fredensborg
& Kim Juul

Med egne ord

Kriminovelle

Brænderiet

Forord

På Krimimessen 2015 bad vi gæsterne om hjælp til at afgøre, hvilken af tre historier vi skulle skrive. Vi siger tak til de mere end femhundrede, der afgav en stemme – også selvom ingen af vores personlige favoritter løb af med sejren ...

Det forslag, der vandt, var "Forfatter dræbt på scenen med samme våben som offeret i hans sidste krimi", og det oplæg er nu blevet til novellen *Med egne ord*, hvor vi lader to af vores fiktive karakterer, Asta Qvist og Lars Norholm, mødes.

Kulissen gav sig selv, det var Krimimessen med alle dens krimielskere, forfattere, anmeldere, bloggere og ikke mindst de ovenud sympatiske arrangører. Vi har brugt hele set-up'et uhæmmet. Offer og drabsmand er fiktive, men ellers har vi tilladt os at nævne forfattere, anmeldere og arrangører ved deres rigtige navne, selvom de naturligvis ikke har været en del af den mordintrige, vi har kogt sammen.

Det hele er gjort som en hyldest til Krimimessen og til et miljø, der i vores øjne består af vanvittigt mange sympatiske mennesker. Der er en helt speciel ånd over det årlige krimitræf i Horsens, en ånd blottet for nykker og med en stor kollegial samhørighed, hvor alle vil krimien det bedste.

God læselyst!

Eva Maria Fredensborg
& Kim Juul

Vinden trak som en iskold kniv hen forbi Horsens Ny Teater. Hun skuttede sig i kulden og hilste på et par anmeldere fra de større dagblade. Sammen med et imponerende udvalg af danske krimiforfattere var hun på vej til middag på en lokal restaurant som optakt til de næste par dages krimimesse i Statsfængslet i Horsens.

Hun fulgte sit offer på afstand.

Laust Lauterbach havde fået betegnelsen "offer" oppe i hendes hoved, selvom det egentlig var hende, der var offeret, og ham der var krænkeren, men det skulle der vendes op og ned på én gang for alle. Det, der var overgået hende, skulle ikke overgå en anden. Han var allerede i snak med en yngre kvinde, som han havde været det med hende året før. Måske burde hun advare kvinden, men hvad ville det nytte? Hun ville bare ligne den forsmåede, der var blevet dumpet af den succesfulde forfatter. Manden der var braget igennem lydmuren og var gået fra at være anmelder til den bedst sælgende af dem alle sammen. Hun ville ligne en jaloux stakkel, der ikke kunne affinde sig med realiteterne, og det ønskede hun ikke.

Pikhoved!

Nu var pikhovedet, med hat, på vej ind ad døren fem meter foran hende. Hun fulgte hatten, som Laust Lauterbachs hovedperson også bar, en sixpence i kameluld. Laust levede sin hovedperson, det vidste hun, og det var det, der skulle blive hans undergang. Charlie Kant var whiskeykender og foretrak ikke skotsk, men irsk whiskey. Den irske whiskey er destilleret en gang mere

end den skotske, altså tre gange, og den tredje destillering kunne bruges til at fremstille mere cremede og tunge whiskeystilarter, som Laust (og hans hovedperson) udbredte sig om ved enhver given lejlighed. Charlie Kant alias Laust Lauterbach havde derfor også altid en lommelærke i inderlommen på sin trenchcoat, den var hans våben mod småligheden og dumheden, der omgav ham. En tår god irsk whiskey kunne altid minde Charlie Kant om, at verden ikke var helt af lave, at der altid var noget, mennesket havde forfinet til perfektion; at begavelsen fandtes et sted, selvom den ikke var til at få øje på der, hvor Charlie Kant eller Laust Lauterbach befandt sig lige i øjeblikket.

Hun nåede ind ad døren og kom i læ for vinden. Selskabet skulle op på første sal, og hun fulgte efter med de to journalister mellem Laust Lauterbach og sig selv. Mens han tog sin lyse trenchcoat af og kastede den over stumtjeneren, der stod lige ovenfor trappen, lod hun et andet par passere. Hans blik fejede rundt og gled ned ad trappen, deres øjne strejfede hinanden, men han ignorerede hende og gik videre ind i lokalet sammen med den smarte, mørkhårede kvinde, som var adskillige hoveder lavere end ham og mindst ti år yngre.

Efter lydniveauet at dømme var der allerede ved at være fyldt godt op. Hun så på sine hænder i de røde læderhandsker, mens hun tænkte: Tak til lortevejret. Nu var der ingen, der ville studse over, at hun havde handsker på.

Da hun kom op til stumtjeneren stillede hun sig tæt op ad hans jakke. Hun lagde sin egen uldfrakke udover hans, hurtigt og diskret fiskede hun lommelærken ud af hans inderlomme og dumpede den ned i sin håndtaske.

Handskerne fik hun også lagt i tasken, hvorefter hun

gik ind i lokalet, hvor selskabet blev fordelt ved to langborde. Hun valgte det bord, han ikke sad ved, og var heldig at blive placeret ved en anmelder og krimi noir-fan, der havde skrevet om specielt de amerikanske noir-helte som Dashiell Hammet og Raymond Chandler. Det var ikke helt tilfældigt, at hun fik møvet sig ned ved siden af ham, for hun beundrede ham for hans passion og ikke mindst for hans sprog, når han anmeldte. Hun ville spørge, om han aldrig selv havde overvejet at skrive en krimi - både fordi hun var ret sikker på, at han ville skrive en fantastisk bog, men mest fordi hun håbede, at smigeren ville få ham til at huske, hvem hun var.

Han var en mand tæt på pensionsalderen, både beleven og sjov, så undervejs glemte hun næsten sin mission, men det var dybest set kun godt. Det lykkedes hende i få glimt at være til stede, men hun glædede sig ikke lige så meget som alle de andre, da de to bibliotekarer, Vibeke Johansen og Pia Andersen, bød velkommen på vegne af Horsens Bibliotek. Hun var her af en anden grund, men spillede spillet, hujede og klappede sammen med alle de andre i den lette og forventningsfulde stemning, der opstod, mens den enkle og veltilberedte italienske mad blev serveret.

Tesen om at forfattere skulle være stille og introverte mennesker holdt alt andet end stik. I hvert fald måtte krimiforfattere siges at falde uden for kategorien. Snakken gik lystigt under de skrå vægge i det hyggelige lokale, hvor lydniveauet var en gymnasiefest værdigt, og temperaturen stille og roligt steg til korte ærmer. Måske skulle hun bare lade det ligge, nyde nuet og glemme sin mission? Tvivlen ramte hende. Hun havde ikke gjort noget endnu, men da hun kastede et blik over i hans retning, havde han en arm om stolens ryglæn, og den kvindelige

forfatter med det sydlandske navn, hun ikke kunne huske, så ud til at nyde hans selskab. Hans hånd gled op og nussede hende i nakken, og hun lod ham gøre det. Hun skulle bare vide. En form for søstersolidaritet skød op i hende.

Hun tilbød at hente en flaske vin ved baren nedeunder. Det gav hende mulighed for at få sin taske med ned og ud på toilettet. Her tog hun handskerne på igen, hvorefter hun fiskede den lille flade lommelærke i stål op. Hun skruede låget af og dryppede forsigtigt skarntydessaft i whiskeyen med en pipette. Den korrekte mængde havde hun fra en gammel bog om heksekunst, som hun havde fået af sin mormor. Ingen research på nettet, der siden kunne spores. Hun var ikke krimiforfatter for ingenting. Hurtigt skruede hun låget på igen og rystede lommelærken, så giften blev fordelt i væsken.

På vej tilbage fik hun en flaske hvidvin med, nu var det bare op ad trappen og så på plads med lommelærken i inderlommen. Hun stoppede halvt oppe ad trappen. Stumtjeneren var knækket sammen! Vægten fra alle frakkerne havde fået den tynde stang til at give efter, og alt tøjet lå nu i én kæmpestor, uoverskuelig bunke. Hvad skulle hun gøre? Skulle hun bare lægge lommelærken og håbe, at Laust ville spørge efter den, når han samlede sin jakke op? Han ville helt sikkert gøre et nummer ud af, at den manglede, men jo mindre opmærksomhed, der var om den lommelærke her i aften, jo bedre – man behøvede ikke få den tanke, at giften var hældt på her. Hun besluttede, at vente til folk begyndte at gå, der måtte være nogen, der forsøgte at bringe orden i kaos, og heldigvis ville hans lyse trenchcoat ikke være så svær at kende. Laust bagte lystigt på den unge, kvindelige forfatter, som hun nu kunne huske hed Stephanie til fornavn. Han var næp-

pe den første der gik, så hun havde stadig tid.

Med en dyb indånding samlede hun sig selv op og gik tilbage til sit bord. Det lykkedes hende at lade, som om hun fokuserede på samtalen med anmelderen og en anden forfatter - også en af de store, ham, der skulle holde åbningstalen dagen efter. Han var en sød fyr, og hans mangel på arrogance kunne Laust godt lære en hel del af, tænkte hun.

Da de første gæster begyndte at gå, blev stumtjeneren stablet lidt op ad væggen og frakkerne hængt nødtørftigt op. Ti minutter senere rejste hun sig, ingen fandt det unaturligt, at hun allerede havde taget handsker og halstørklæde på, da hun rodede efter sin jakke. Hun fandt den og sørgede for, at den skærmede, så ingen kunne se, at hun lod lommerlærken glide ned på sin plads i inderlommen på Laust Lauterbachs jakke.

På vej ned ad trappen og ud i den kolde nat var hun fortrøstningsfuld. Hun havde ikke begået nogen fejl - det eneste der pinte hende var, at han måske først drak en tår af flasken på scenen den følgende dag. Han havde sit latterlige ritual, hvor han absolut skulle have en kop kaffe med, når han optrådte, helst en caffè latte, som han med stor dramatik hældte en sjat whiskey i. Hun håbede, at han også fik lyst til en lille godnatdrink på hotelværelset i aften, for hvis han døde på scenen, ville hun være med til at gøre ham til en myte, og det havde han fandeme ikke fortjent.

Bønnen smilede skævt til Norholm, mens han drejede fra motorvejen mod Horsens, og snart kunne de se de monumentale gule murstensbygninger, det gamle Horsens Statsfængsel, der lå og knejsede over byen til skræk og advarsel. I andre byer lå kirken på det højeste punkt som en port til enten himmel eller helvede, men Norholms erfaringer med fængsler sagde ham, at det primært var porten til helvede eller noget, der mindede om. Han havde besluttet, at den tid han havde tilbragt som indsat i Vridsløselille, ikke skulle hjemsøge ham; det havde tjent et formål, og han havde lagt det bag sig. Alligevel var det med blandede følelser, at han så på de gamle fængselsbygninger, der kom stadig nærmere. Bønnen, der kendte ham bedre end nogen anden, kunne mærke det.

- Er du okay med at skulle i fængsel igen?

Norholm tog en dyb indånding. - Nogenlunde lige så okay, som du ville være med at strande på en øde ø uden et ærligt topskud.

Bønnen så alvorligt på ham. - Det ville jeg altså godt kunne klare.

Norholm nikkede overbærende. - ... i et par timer ... og det skal jeg nok også, det er forholdsvis kort tid.

- Hvis det kan glæde dig, skal jeg på Sort Scene. Det ligger i den ene ende af et telt, der er banket op midt i gården, så du behøver ikke vade rundt på en fængselsgang eller gå rundt og glo ind i diverse celler.

- Det havde jeg trods alt nok også overlevet, smilede Norholm. - Hvem er på før dig?

- Laust Lauterbach. Ham, der har skrevet *Dronerid-*

deren.

- Prominent opvarmning, konstaterede Norholm. – Jeg har ikke læst den, men det er da vist lidt af en bestseller, ikke?

Bønnen fnyste.

- Hvis den er lige så dårligt skrevet som hans anmeldelser, må man undre sig over, at den har fået så stor succes.

- Hvad skrev han om din?

- Ingenting.

Som gammel musiker vidste Norholm, at der kun var én ting, der var værre end dårlige anmeldelser, og det var ingen anmeldelser, så han undlod at bore mere i emnet.

Bønnen trak på skuldrene, nærmest som anede han, hvad Norholm tænkte, og det gjorde han nok også. - Han har også ry for at lægge damerne ned, men jeg har hørt, at han fik et hak i tuden for nogle år siden, da han lagde an på hende den mørkhårede med succes... årh, hvad er det nu hun hedder, hun er ret skøn., Sara Blædel! Hun gav ham kurven ved gallamiddagen.

- Gallamiddagen?

- Ja, den der middag på hotellet i aften.

- Hvorfor er jeg egentlig med?

- Olivia gad ikke, smilede Bønnen glad. - Du er min chaperone, og så giver det kredit at have en god gammel politimand på slæb i de her kredse.

- Fordi jeg formodes at vide, hvordan det foregår?

- Jep.

- Og det har du så ikke benyttet dig af, grinede Norholm.

- Nej da, så var min bog jo bare kommet til at ligne alle de andres.

Bønneren parkerede bilen på en sidevej lidt neden for fængslet, og de gik op til indgangen. Her fiskede han et par adgangstegn op af en brun kuvert, og det bragte dem uden om køen af betalende gæster ved indgangsporten. Rækken af busser og de mange mennesker imponerede Norholm. Han havde da hørt om Krimimessen og nok forestillet sig en pæn samling nørder, men det her var da snarere en folkefest, hvilket blev bestyrket, da han kom ind på området.

Teltet, der lå i den lave ende af fængselsgården, var proppet til bristepunktet med gæster, der drev rundt mellem forlagenes forskellige stande, nogle med rullekufferter, andre med tungt læssede net. Bog & Ide havde en stand, Føtex en stand og så en lang række forlag, hvor det ikke tog Norholm særlig lang tid at genkende et par forfattere fra de store posters på forlagenes vægge. Var man til krimi, var det da et slaraffenland.

Bønneren skulle mødes med sin redaktør, og Norholm satte sig ned foran en af scenerne. Om ikke andet for at lure af, hvordan de andre mere garvede forfattere klarede sådan et interview. Måske kunne han stjæle et par fif og nå at give dem videre til Bønneren, der helt sikkert ville ignorere dem. Tanken fik ham til at smile.

Det lykkedes ham at få en plads på bagerste række. På scenen sad en mørkhåret kvinde, omtrent på hans egen alder, og talte om sin nye bog, *I Blinde*. Hun virkede afklaret, mens hun talte om det, der åbenbart var den sidste bog i en serie på tre om en efterforskningsgruppe. Og det lød interessant. Intervieweren prøvede at få hende til at love, at hun ville skrive flere i serien, men hun var ikke til fals for hverken smiger eller noget, der godt kunne

ligne en sikker fremtidig indtjening. Det kunne Norholm godt lide, han fik lyst til at læse bogen.

Han besluttede sig for at gå op for at købe den, men blev fanget af den næste forfatter, der talte om sin kommende bog, der handlede om kidnapningen af chefredaktøren for landets største tabloidavis. Intervieweren stillede gode spørgsmål og forfatteren havde nogle interessante betragtninger om ytringsfrihed, og det samfund styret af trusler, som vi umærkeligt var ved at affinde os med. Han var egentlig taget med sådan lidt for at støtte Bønnen, men følte sig beriget og blev siddende. Nok endnu en bog, han burde købe. Da den næste i rækken af forfattere var Laust Lauterbach, holdt han sin plads. Ville han også få lyst til at købe Lauterbachs bog, når han havde hørt ham?

Laust Lauterbach trådte op på scenen med et krus kaffe i hånden, iført en hvid trenchcoat og med en sixpence på hovedet. Hipster, tænkte Norholm. Lauterbach fik mikrofon på og satte sig i en af stolene, hvorefter han trak en lommelærke ud af sin trenchcoat, som han satte på bordet foran sig.

- Jeg har fået god kaffe, sagde han ud i salen. - Ikke som den, de serverer i caféen. De folk, der står derovre, er vist udlært på de gamle Storebæltsfærger, så grelt smager den, så gør jer endelig ingen forhåbninger, sagde han ud i salen. - Nej, jeg har hentet den her kop nede ved Fredensborg og Juul, to mindre kendte forfattere, som har gennemskuet, at de kan lokke folk med mere succes ned til deres stand, så de kan sole sig lidt i vores berømmelse. Og ved I hvad? Det er da også en slags talent. Han smilede kort, inden han fortsatte. - Når man nu ikke har andet.

En lille pause, så pointen kunne lande. Derefter så han over på interviewerens, en kvindelig, rødhåret jour-

nalist. - Nå, det var vel hverken kaffe eller amatører vi skulle tale om.

- Nej, lad os tale lidt om whiskey. Hvad giver det Charlie Kant, at han ved noget om whiskey?

- Ikke bare whiskey, men irsk whiskey... Det giver ham den trøst, at han altid har noget af høj kvalitet inden for rækkevidde.

Han tog lommelærken op. Ud til salen sagde han:

- Og med så ringe spørgsmål, kunne jeg godt have brug for noget kvalitet.

Asta Qvist sad en smule tættere på scenen, end hun egentlig brød sig om. Laust Lauterbach bredte armene ud i en gestus, der fik ham til at ligne en ørn, der lægger an til landing, og samtidig lod han en høj latter falde over publikum. Lyden var så skinger, at Asta instinktivt løftede hænderne for at beskytte sine ører.

Hvad havde manden gang i?

Det var okay med hende, at en forfatter skabte en persona, han kunne gemme sit skrøbelige ego bag, når han optrådte offentligt, men nogen burde fortælle Laust Lauterbach, at det kun fungerede, hvis man gjorde sig den ulejlighed at kreere et alter ego, der bare *mindede* om et rigtigt, levende menneske.

Asta lod blikket glide ned langs stolerækken, og det slog hende, at hvis hun skulle lave en demografisk profil af den gennemsnitlige gæst på årets Krimimesse, ville hun ikke være bange for at skære den rimeligt skarpt:

Kvinde, 60 år gammel, med en mellemlang eller videregående uddannelse og gift med et par voksne børn.

Altså, gift med en mand, selvfølgelig, ikke med børnene - selvom Asta ikke tvivlede på, at kvinderne omkring hende havde taget moderskabet særdeles alvorligt, indtil ungerne flyttede hjemmefra og efterlod et bekymrings-vakuum, der ganske passende kunne fyldes ud med kriminalromaner.

Hun overvejede, om hun skulle kalde sin målgruppe Lone eller Hanne, men blev distraheret, da Lauterbach sagde noget, der fik hele salen til at grine.

Asta havde læst *Droneridderen*, og på trods af den

modvilje, hun følte overfor forfatteren på scenen, måtte hun indrømme, at hun havde været fascineret. Faktisk mere end det. Plottet var genialt, men det mest imponerende var, at det rent faktisk lykkedes Lauterbach at konstruere et helt igennem troværdigt motiv. Siden Asta blev ansat i Særlige Ressourcer, havde lige netop dette aspekt ødelagt læsningen af mere end én krimi. Man lukkede bogen og tænkte: Alle trådene er samlet, og afsløringen af gerningsmanden var overraskende uden at være grebet ud af den blå luft - men når det kom til at forstå, *hvorfor* han havde myrdet, lemlæstet, voldtaget, frihedsberøvet eller hvad pokker, de nu fandt på, fik man som læser ofte kun nogle vage antydninger, der ikke tålte alt for nærgående undersøgelser.

Sådan var det ikke med *Droneridderen*. Her havde hver eneste af gerningsmandens tanker og handlinger en fuldkommen logisk sammenhæng til hans komplicerede forhold til den dominerende far. Det var så overbevisende, at hun næsten tilgav Lauterbach det ringe sprog og den klicheagtige hovedperson, som naturligvis var en politimand med rod i privatlivet, kontroverser med chefen og seriøse misbrugsproblemer, der tågede rundt i København, mens blodet flød ud af bortskudte øjenhuler, og horder af maddiker holdt fest i bortgemte kadavere. Charlie Kant var så gennemført usympatisk, at hans grænseløse arrogance fremstod som et formildnende træk, og netop derfor havde Asta svært ved at forstå, hvorfor Lauterbach gjorde sig så stor umage for at spille ham på scenen.

Hun kunne virkelig godt bruge en smøg nu, men hun havde selvfølgelig fået alt for lidt tøj på, og tanken om at stå ude i den forblæste fængselsgård virkede ikke særligt tillukkende. Desuden ville hun aldrig få en sidde-

plads igen, hvis hun rejste sig nu, så hun blev siddende.

Kvinden til venstre for Asta åbnede sit program og lod en bred pegefinger glide ned over det krøllede papir. Neglen var flosset, og den dybrøde lak havde mistet glansen, hvilket harmonerede fint med Astas forestilling om, at Lone (nej, Hanne, helt klart Hanne) var besynderligt glad for havearbejde. Fingeren standsede ved klokken 15.00.

Jesper Lund i samtale med Anette Hyllested om Sølvræven.

Det var det, Asta ventede på. Hun havde kendt Jesper Lund, a.k.a. Bønnen, så længe hun kunne huske, og når hun tænkte på ham, så hun ham altid for sig, siddende foran Månefiskeren på Christiania med albuerne hvilende på bordet og det smilende ansigt med det lyse hår indhyllet i en sky af røg fra den chillum, der lod til at være at groet sammen med hans hænder. Han var kendt som en dygtig lydtekniker og vist også producer, men nu havde han altså sluppet både mixerpult og pibe længe nok til at ramme tastaturet en 4-500.000 gange, og det vel at mærke i et mønster, der havde resulteret i en hel bog, som anmelderne kaldte "original".

Hvorfor overraskede det hende ikke, at Bønnen havde valgt en alfons som sin hovedperson?

Laust Lauterbach fik igen folk omkring hende til at le, og han lo selv, så sixpencen vippede på hans store, runde glatte hoved. Det hoved, der havde fostret alle de makabre detaljer i *Droneridderen*.

Hun kom til at tænke på noget, Robert Strand havde sagt: At den eneste forskel på en krimiforfatter og en spændingsmotiveret gerningsmand var, at forfatteren nøjedes med at leve sine fantasier ud på papiret. Han havde tilmed vist hende en video på Youtube, hvor Kurt

Kragh, en af Roberts gamle kolleger fra Rejseholdet, lavede en gerningsmandsprofil af krimiforfatteren Eva Maria Fredensborg ud fra forbrydelserne i hendes krimier, og ja, den var da sjov, men den havde også gjort Asta en smule betænkelig ved Bønnens nye karriere. Drømte han virkelig om at gøre alle de ting, han beskrev i Sølvræven?

Hun betragtede en ung kvinde, der stod lige til højre for scenen. Der var noget velkendt ved det spidse ansigt og hestehalen, der faldt som et vandfald fra hendes bagehoved, men Asta kunne ikke placere hende. Måske var hun bare kendt? En af de mange krimiforfattere, der havde stirret tilbage på hende fra flappen på en bog. Da kvinden drejede ansigtet, bemærkede Asta, at det var et fuldkomment spejl af hendes egen modvilje mod Laust Lauterbach. Deres blikke mødtes, og Asta syntes, hun så noget andet - nervøsitet måske - i øjnene under det skarptskårne pandehår, men inden hun nåede at afkode følelsen, så kvinden væk. Måske trængte hun også bare til en smøg.

Hvad!?

Asta fik en mærkelig, sløret fornemmelse i kroppen, mens hendes sanser stillede skarpt på omgivelserne, og hendes hjerne kæmpede for at stykke informationerne sammen til en helhed: *Et højt knald, en kort hvislen, latteren fra scenen, der forstummer. Synet af en mand i en lys trenchcoat, der bliver kastet bagud, så sixpencen forsvinder bag ham, inden han knækker sammen. Hans bryst, der hviler mod lårene, og hovedet – hovedet, som er det sted, blodet kommer fra – hænger ned mellem knæene.*

Hvis hun ikke vidste bedre, ville hun tro ...

Hendes blik faldt på den gratis krimi, hun havde fået

ved indgangen til Krimimessen, og som nu lå på gulvet foran hende.

Afsporet.

Det var lige præcis, hvad det var, det her PR-stunt. Der måtte være en paragraf et sted, som ...

Michael Katz Krefeld smilede til hende fra flappen, som om han ville sige: "Tag det roligt", og hun nåede at tænke, at han lignede en yngre og blidere udgave af Robert Strand.

Så gled den sammensunkne skikkelse langsomt ned af stolen og landede lige foran hende. Der var ingen maddiker, selvfølgelig var der ikke det, men der var heller ikke noget øje.

Den uåbnede lommelærke ramte scenegulvet med en dump lyd. Der var musestille. Så var der en, der skreg.

Norholm fornemmede, at det her var alvor. Han vurderede, at skuddet kom et sted ovre bagfra. Det var et præcisionsskud, men ingen kunne vide om Lauterbach var den eneste, der var tænkt som offer. GÅ I DÆKNING brølede han. NED MELLEM STOLENE!

En slank lyshåret kvinde bevægede sig hurtigt op på scenen og fik interviewereren ned. Hun trak den chokerede kvinde forbi ham og sagde. - Se efter et kamera og få det ned, så drabsmanden ikke kan sigte.

Norholm forstod ikke, hvad hun talte om, men myndigheden i hendes stemme og hendes rolige måde at agere på gjorde alligevel, at han parerede ordre. Han spejdede efter et kamera i området bag stolene, og hans øje fangede noget, der mindede om et lille Go-Pro-kamera med en slags sender, som var anbragt øverst på bagvæggen til en af standene, der grænsede op til sceneområdet. Han rev det ned og så efter, om der skulle være flere, men han kunne ikke umiddelbart få øje på andre. En enkelt forhærdet gæst holdt sin mobil op mod scenen og forsøgte at filme den dræbte. - LÆG DEN TELEFON! råbte han. Telefonen blev omgående taget ned. INGEN FILMER LIGE NU. ALLE DER FILMER BLIVER TAGET MED PÅ STATIONEN.

Kvinden var tilbage ved hans side. Hun så, at han stod med kameraet, og sagde: - Prøv at se, om du kan finde drabsvåbenet. Der er skudt gennem telttaget, så det må være udenfor et sted.

Hun skyndte sig op på scenen. Koldblodigt tog hun headsettet af den døde og talte ind i mikrofonen. - Kære venner. Ingen panik. Laust Lauterbach er blevet dræbt, men vi har ingen grund til at tro, at andre er i fare. Det kamera, skytten brugte til at sigte med, er bragt ud af funktion.

Norholm hørte kun hendes stemme og var imponeret af hendes ro. Han var allerede på vej ud i den retning, hvor skuddet måtte være kommet fra. For ét var, at drabsmanden ikke kunne se nøjagtig hvor han skød, men måske kunne han stadig aktivere geværet.

Det måtte være affyret forholdsvis højt oppe fra. Han så rundt i den gølge fængselsgård, der var omkranset af 4-5 meter høje mure i gule sten. Her nede i den lave ende af gården var underlaget lysebrunt grus, og han bevægede sig rundt om det hvide telt, bevidst om at gerningsmanden kunne have afsat fodspor i det bløde underlag.

Det gode ved projektiler er, at de rejser i lige linjer. Med udgangspunkt i linjen fra hullet i teltdugen og ned til offerets position var det ikke så vanskeligt at regne retningen ud. Han så fremad og fik øje på hjørnet af en kasse i lyst træ, der var anbragt på toppen af et par barakker eller skurvogne, der var stablet oven på hinanden. Det måtte være den. Han så ned i håb om, at regnen havde efterladt en jævn flade med kun få fodaftryk i gruset, men der var masser af aftryk i den ujævne overflade - formentlig fra håndværkerne. Han kendte politiets teknikere og gik derfor i en bue hen mod den grå træbarak.

Vejen op på taget gik via et nedløbsrør, som han kravlede op af, hvorefter kursen blev sat direkte hen mod kassen, der havde et hul i den ene ende. En lugt af krudt steg op og ramte hans næsebor, som et strejf af død, da han løftede låget. I kassen stod et gevær på en firebenet

fod med en motor og en modtager, så geværet kunne styres et andet sted fra via det kamera, han havde pillet ned inde i teltet. Norholm tog en dyb indånding og lagde geværet ned, mens han gjorde, hvad han kunne for ikke at ødelægge de fingeraftryk, der sikkert ikke var der alligevel. Hele konstruktionen udstrålede noget strømnet og farligt - et rovdyr i stål.

Geværet kunne affyre to skud, og der var kun affyret et. Han afladede det og pillede det batteri ud, der gav strøm til motoren på soklen, så den ikke længere kunne styres. Derefter lagde han låget på kassen og skyndte sig tilbage til teltet, noget mere tryk, end da han gik ud, men alligevel en smule rystet. At nogen stillede sådan et monster op og brugte det blandt så mange mennesker, var skræmmende.

Astas hænder rystede så meget, at telefonen smuttede fra hende og landede på scenegulvet med et hult dunk. De sidste fem minutter havde hun handlet per refleks, men nu, hvor hun havde ringet episoden ind, ramte virkeligheden hende. Ikke som en mavepuster eller et elektrisk stød, men som en tung bølge, der rullede ind over hende og fik omgivelserne til at virke sært slørede.

Et menneske var blevet dræbt lige for næsen af hende.

Hun tvang sig selv til at se på den livløse krop, men hver gang hendes øjne nærmede sig Laust Lauterbachs ansigt, insisterede hjernen på at genspille selve drabet. Det ryk, det havde givet i hans overkrop ...

Hvad var det, hun havde set, lige inden han knækkede sammen?

En bevægelse nedenfor scenen trængte ind i hendes bevidsthed, og først nu opdagede hun de mange ansigter, der var vendt mod hende. De ventede på hende, forventede at hun fortalte dem, hvad de skulle gøre, men hvor fanden skulle hun vide det fra? Hun var jo ikke politimand, bare en emsig sociolog, der kom rendende, når faren var drevet over og gerningsmanden langt borte.

Hun bukkede sig ned for at samle telefonen op, og et glimt af en blå jakke med Krimimessens logo på fik hende til at træffe en hurtig beslutning.

- Skaf mig et par store plakater og find ud af, om der er et sted, vi kan bede alle de her vidner om at vente, indtil politiet når frem.

Hovedet over den blå jakke nikkede.

Gerningsstedet var alligevel ét stort rod med alle de mennesker, der havde trampet rundt her, og hun var ret sikker på, at plakater var bedre end et tæppe, som ville afsætte så mange partikler på liget, at retsmedicineren ville kvæle hende. Det ville han sikkert alligevel, men det vigtigste lige nu var trods alt at minimere de traumatiske følgevirkninger for Krimimessens gæster - selvom hun måtte indrømme, at de så usædvanligt fattede ud. Måske troede de stadig, at det var som i de krimier, de slugte i metermål? Et lille, uskyldigt drab i fiktionens tjeneste.

Hun betragtede hullet i teltdugen.

Et fjernskud.

Kameraet havde givet gerningsmanden mulighed for at overvære drabet, men samtidig være på en vis afstand af gerningsstedet. På den måde havde han løst den velorganiserede drabsmands klassiske dilemma: Ønsket om at være helt tæt på; at se sit offer dø, og ambitionen om at minimere risikoen for at blive fanget. Det måtte vel betyde, at han ...

Fuck!

Der var en grund til, at hun straks havde forstået, hvordan det hang sammen; at der måtte være et kamera, og at skuddet var kommet fra en riffel, som var placeret uden for teltet. Gerningsmanden havde ikke selv valgt sin modus operandum. Han havde benyttet præcis samme fremgangsmåde som den, Laust Lauterbach havde beskrevet minutiøst i *Droneridderen*. En copy cat. Det betød så også, at hun ikke kunne bruge ret meget af det, Robert Strand havde lært hende om gerningsmandsprofilering.

En blå arm rakte et par store plakater frem mod hen-

de, og hendes hænder udførte bevægelserne helt af sig selv: tog en ad gangen, rystede den og løftede den op i luften, så den kunne dale ned over Lauterbachs efterladte hylster. De dækkede ham ikke helt, men det måtte vel være okay, at hans fødder stak ud?

Damen i den blå jakke stod stadig foran Asta, og da deres blikke mødtes, sagde hun:

- Vi har gjort plads til vidnerne oppe i Snedkeriet. Skal jeg bede dem om at gå derop?

Asta nikkede og håbede, at hendes usikkerhed ikke var alt for synlig. Hvis bare ham politimanden ville komme tilbage og tage over.

For han var vel politimand?

Fandens også! Det ville nok have været smart at tjekke, *inden* hun sendte ham i gerningsmandens retning.

Hele hans udstråling havde givet hende fornemmelsen af at stå overfor en kollega, og hun havde slet ikke overvejet, at han kunne være en civil.

Eller endnu værre ...

Nej, han var ikke en af de gerningsmænd, der fik et kick af at prøve at komme tæt på efterforskningen. Det kunne han ikke være. Havde han ikke også truet den filmende idiot med, at hun ville blive taget med på stationen, hvis hun ikke straks lagde telefonen fra sig? Jo. Han var helt sikkert politimand.

Personalet på messen var tilkaldt, og med en usædvanlig ro fik man ført folk ud af teltet og op i Snedkeriet, der var den største sal på messen. Oppe på scenen lå Laust Lauterbachs livløse krop under et par plakater, og den lyshårede kvinde stod og talte med en kvinde et sted i halvtredserne iført en blå jakke, der viste at hun var en del af messens personale. Norholm gik hen til dem.

- Drabsvåbenet er lokaliseret og afsikret, sagde han til kvinden og præsenterede sig overfor dem begge. - Lars Norholm.

- Vibeke Johansen, sagde den ældste af kvinderne og så roligt på ham gennem et par diskrete briller. Norholm tænkte, at hun mindede om hans barndoms skolebibliotekar.

- Asta Qvist, sagde den anden, der havde løftet et interesseret øjnebryn, da hun hørte hans navn. - Jeg er ansat ved NEC. Vibeke er leder af Krimimessen, og der er tilkaldt forstærkninger fra Østjyllands Politi. De burde være her snart.

Bønnen kom gående hen til den lille gruppe. - For fanden da, sagde han og så op mod scenen. - Gud, hej Asta!

- Hvor kender I hinanden fra? spurgte Norholm.

- Fra Staden. Hvad laver du her? spurgte Bønnen og så på Asta.

- Jeg troede, at jeg skulle se dig optræde *live*.

Han så målløs på hende et øjeblik. - Har du frivilligt skiftet lugten af god galar ud med nyspredt gylle for at høre mig herovre? Det tror jeg sgu ikke på!

- Nja, jeg var i Horsens i forvejen. Jeg har undervist på en konference hele ugen, og så tænkte jeg, at jeg ville smutte her forbi, inden jeg tog hjem.

En høj, lettere ranglet mand kom gående hen mod dem. Da han fik øje på Norholm, sagde han:

- Dav Lars, det er dæleme længe siden. Det er da held i uheld, at du er her.

Norholm gav ham hånden med et smil. - Hej Poul. Er det dig, der skal køre det her?

Efterforskningsleder Poul Høy nikkede og smilede til Asta.

- Og du er her også?

Han kastede et hurtigt blik op på scenen og sagde:

- Nå, hvad er det, der er sket her?

Asta og Norholm afgav forklaring om hændelsesforløbet til Poul Høy, hvorefter de lod de lokale arbejde i fred. Så snart de kom ud af teltet, tændte Asta en cigaret og tog et dybt hiv, hvorefter hun fangede Norholms blik.

- Hvad tænker du? spurgte hun.

- Om der mon er en grund til, at gerningsmanden valgte netop dette sted?

Asta nikkede.

- Men jeg tror godt, vi kan udelukke tanken om en sindsforvirret fan. Fremgangsmåden peger helt klart i retning af en velorganiseret gerningsmand.

Hun tog endnu et sug af cigaretten og tilføjede: - Gad vide, om han var lige så arrogant i virkeligheden?

- Det kan du hurtigt finde ud af. Der er gallamiddag i aften, og jeg gætter på, at de lige har fået en ledig plads, sagde Bønnen.

Asta smilede til ham og sagde:

- Så skal vi i byen i provinsen.

- Ja, ja og med dig på slæb føler jeg mig allerede hjemme.

Norholm lod dem være med deres Christiania-samhørighed og gik ind til Poul Høy for at høre, om det var ok, at han og Asta hørte sig lidt for under gallamiddagen.

Poul Høy nikkede. - Jeg kender jo dit ry fra gamle dage, så bare lov mig, at du holder mig informeret. Rygtet siger, at PET bruger dig?

- Nej, det er mig der bruger PET. Du ved, jeg hjælper dem af med nogle af alle deres mange bevillinger på konsulentbasis.

Det trak et smil frem på Høys ansigt. - Jeg kan bruge al den hjælp, jeg kan få, også på det uformelle plan.

Berøringen var helt let, kun et strejf, men Asta vidste, at det ikke var tilfældigt. Det var altid lige præcis der; toppen af den største tranes hoved. Hun vendte sig om og så ind i et par varme, brune øjne, som sad dybt i et blegt ansigt.

- Jeg kunne ikke lade være, sagde munden under de brune øjne.

Asta, der hadede, når fremmede mennesker rørte hendes tatovering, nikkede og drejede hovedet mod døren, så hun kunne holde øje med Bønnen og Norholm. De havde aftalt at mødes i baren på Scandic Bygholm Park klokken seks, men nu var den kvart over, og hun følte sig efterhånden rimelig kikset: Helt alene i en bar, uden en drink, og majet ud i en lang kjole med åben ryg, der helt sikkert havde været mere passende (og nyvasket ...) ved gallamiddagen med Sydøstjyllands Politi aftenen inden. Hvis det så bare havde været tilladt at ryge.

Baren var kun halvt fuld, og omkring sig hørte Asta igen og igen Laust Lauterbachs navn. Hun rykkede tættere på sofagrupperne i et forsøg på at høre lidt mere af samtalen mellem Elsebeth Egholm og en ældre herre, hun ikke kunne huske navnet på, men i det samme snublede Bønnen ind gennem døren, efterfulgt af Norholm.

Asta tog fat i Bønnens arm og begyndte at trække ham over mod baren.

- Hvad så? Du syntes ikke, du lige skulle have fundet en nystrøget skjorte frem i dagens anledning? sagde hun.

- Hvad for en anledning?

- Du har ret. Det er jo bare en middag med trehund-

rede anmeldere, boghandlere, forlagsfolk og krimiforfattere fra hele verden, grinede hun.

- Ja. Og jeg ser bedst ud i T-shirt.

Bønnen forstod vitterlig ikke, hvad hun mente, men Lars Norholms smil tydede på, at han havde tænkt noget i samme retning, da han så Bønnens forvaskede T-shirt.

Asta havde haft en længere snak med sin chef, da hun kørte fra det gamle statsfængsel til Bygholm, og selvom lederen af Særlige Ressourcer ikke sagde det ligeud, fornemmede hun, at han bifaldt Poul Høys beslutning om at involvere Lars Norholm. Et par år bag tremmer havde næppe ændret ved, at manden havde ry for at være en særdeles skarp efterforsker, og Asta følte sig helt tryk ved at arbejde sammen med ham, selvom han var fortid i dansk politi.

- Hvad vil I have?

Norholm kilede sig ind ved den buede bardisk, og mens han og Bønnen bestilte mojitos, lykkedes det Asta at lægge beslag på tre pladser i en af sofagrupperne. Hun måtte indrømme, at hun følte sig bare en lille smule starstruck, da det gik op for hende, at selskabet i den anden ende af bordet bestod af Jesper Stein, Thomas Rydahl og et par stykker af de andre, der havde smilet til hende fra store plakater i teltet. Eller rettere: *ikke* smilet. Det var åbenbart en vedtagen konvention, at krimiforfattere - Katz Krefeld undtaget - ikke måtte se alt for venlige ud på deres pressefotos.

- Noget nyt i efterforskningen? spurgte Bønnen, da han havde taget et ordentligt sug af mojitoen.

Så flækkede hans ansigt i et stort grin.

- Lød det ikke meget politiagtigt?

- Egentlig ikke, sagde Norholm tørt.

Asta smilede.

- Jeg går ud fra, at vi er enige om, at det her drab ikke er sket i affekt?

Norholm nikkede, og hun fortsatte:

- Copy cats er noget af en udfordring, når vi taler gerningsmandsprofilering, og i dette tilfælde har vores copy cat ikke bare kopieret en anden gerningsmand, han har brugt offerets egen plan til at få ram på ham. Det komplicerer tingene yderligere. Da jeg talte med vores gerningsmandsprofileringsekspert, Robert Strand, brugte han udtrykket poetic justice, og det har bestyrket min mistanke om ...

- ... at det er en forfatter, faldt Norholm ind.

- Præcis. Normalt, når fremgangsmåden er så kompliceret rent teknisk, ville vi tænke i retning af en rationel gerningsmand, men der er noget meget intellektuelt ved en drabsmand, der fryder sig ved tanken om at slå en forfatter ihjel med hans egne ord.

De talte lidt frem og tilbage, indtil Bønnen brød ind.

- Skal du med ud og ...

Han skævede i retning af Norholm.

- ... ja, du ved?

Det vidste Asta så ikke, men han hjalp hende på vej med en håndgestus.

- Nej, tak. Jeg er ikke til fjolletobak, sagde hun.

- Nåhr nej. Det glemmer jeg altid. Skal vi så have en omgang mere, eller hvad?

Asta og Norholm nikkede begge, selvom ingen af dem var bare halvt igennem den første. Da Bønnen var forsvundet op i baren, sagde Norholm:

- Jeg kender ikke ret meget til Laust Lauterbach, men Bønnen er virkelig ikke begejstret for ham.

- Du hørte ham jo selv på scenen i dag: Han var godt nok perfid.

- Mon ikke strategien er rimelig enkel: Det gælder om at få talt med så mange som muligt, så vi kan danne os et overblik over både hans venner og hans fjender?

Asta nikkede.

Hun scannede lokalet og fulgte Jakob Melander med øjnene, da han trådte ind i baren. Tænk, at den pæne mand havde skrevet Øjesten. Den var simpelthen så brutal og ...

En kvinde, der gik lidt bag Melander, tiltrak sig Aastas opmærksomhed. Hun var smuk, lyshåret og iklædt stramme guldbukser, og selvom håret nu hang løst, genkendte Asta hende straks. Det var hende, der havde stået lige til højre for scenen og stirret på Laust Lauterbach med afsky.

Asta fangede Norholms opmærksomhed.

- Jeg ved, hvor vi kan starte.

Asta havde bedt Norholm føre ordet, så hun kunne koncentrere sig om at observere, og de aftalte, at hun bare kunne bryde ind, hvis hun så eller hørte noget væsentligt.

De sad i et lille kontor bag receptionen, som de havde fået lov at låne. Caroline Jochumsen lagde en guld taske, der matchede hendes bukser, på et skrivebord og så afventende på dem med et vagtsomt blik i de grønblå øjne. - Hvad er det, I vil vide?

Hun stod op, og for at tage spændingen lidt ud af situationen satte Norholm sig ned. - Du var ikke særlig begejstret for Laust Lauterbach, vel?

Hun fulgte opfordringen og satte sig overfor Norholm, inden hun svarede. - Hvorfor tror du det?

- Min kollega her så dig stå ved siden af scenen, mens han blev interviewet, og hun påstår, at du så ud, som om han gav dig kvalme.

- Han var et røvhul.

- Hvorfor?

Hun trak på skuldrene. - Han bildte mig ind, at jeg var noget særligt, en sommerfugl i en gold storby af død og beton. Jeg faldt for det, gik i seng med ham, indtil han så ikke syntes, det var spændende mere, hvorefter han nedgjorde mig.

- Og derfor skulle han dø?

- Det er der ingen, der fortjener, og hvor blondine-dum kan man være... hun så over på Asta. - Undskyld, det var ikke sådan ment... men jeg har da været ufatteligt naiv, når man tænker på mandens ry. Han har en ny

hvert år. Sidste år var det mig, i går aftes var det Stephanie Caruana.

- Hvad lavede du så i går aftes?

Norholm syntes pludselig, at han så et snert af frygt i hendes blik, og han bemærkede, at hun kneb øjnene en anelse sammen, som om hun måtte kæmpe for at koncentrere sig.

- I går aftes? Jamen jeg var til middag nede i byen, sammen med en masse af de andre forfattere.

- Hvad gjorde du bagefter?

- Vi fortsatte i baren hernede.

- Og du var alene?

Hun nikkede og drejede et af sine rustikke armbånd rundt om håndledet, men tog så en beslutning. - Nej, jeg var sammen med en ung forfatter. Magnus Taaby.

- Fik du hans nummer?

- Nej, jeg listede af, mens han sov.

Selvom der var noget undskyldende ved det smil, hun sendte Norholm, fik han på fornemmelsen, at hun også var lidt lettet. Men over hvad?

Han stillede hende et par spørgsmål om Laust Lauterbachs omgangskreds, inden han vendte tilbage til aftenen inden drabet. - Hvad skete der fredag aften, som du ikke har lyst til at tale om?

- Hvad mener du? Hun drejede på armbåndene igen.

- Der er noget, du ikke har lyst til at tale om.

- Hvorfor tror du det?

Norholm havde aldrig ment, at han kunne se, når folk løj, men der var noget i hendes måde at reagere på, der fik ham til at studse. - Du virker nervøs. Som om der er noget, du helst ikke vil ind på.

- Jamen, jeg synes heller ikke, det var skide smart, at jeg gik i seng med Magnus Taaby. Sidste år endte jeg i

seng med Laust, og i år Magnus. Jeg har ikke tænkt mig at ende som en krimilitterær feltmadras, og derfor var det da torskedumt!

Norholm rejste sig op. - Hvem tror du, slog Laust Lauterbach ihjel?

Hun tog en dyb indånding, mens hun tænkte og svarede så. - Det gjorde han selv, dybest set.

- Du mener, at han havde givet en masse mennesker god grund til at slå ham ihjel?

Hun nikkede. - Det er ikke mange, han ikke har pisset på. Laust brugte kvinder, som om de var genstande, og alle, selv Jussi, frygtede at blive anmeldt af ham.

Asta brød ind - Men hvis han pissede på alle, var der vel ingen grund til at tage det personligt? Burde folk så ikke blive mere ligeglade?

- Måske, men som forfatter er man hudløs. Det tager lang tid at skrive en bog, men ikke ret lang tid at nedgøre den.

- Og er der nogen af dine kolleger, der er mere hudløse end andre? spurgte Norholm.

- Det har jeg altså ikke noget bud på.

- Men som krimiforfatter kan du vel godt se, at det ikke er et drab begået i affekt. Og du har været hans elskerinde... Du har haft tid til at være vred.

Et kort, sørgmodigt smil, eller var det en grimasse?, gled over hendes ansigt. - Ja, jeg har da haft lyst til at stikke en kniv i ham på et tidspunkt, det indrømmer jeg, men det er ikke mig, der har skudt med det gevær...

- Nej, men du må vide, om der er nogen, han har haft konflikter med?

Hun rystede på hovedet. - For at være helt ærlig: Vi talte bøger og dyrkede sex. Ikke så meget andet.

Det må have været mest sex, tænkte Norholm. Tale

bøger med en mand, der rakkede alt og alle ned, måtte da være relativt ensformigt. Næsten som om hun havde læst Norholms tanker tilføjede hun. - Han var altså sødere og mere nuanceret at tale med privat..

Norholm nikkede.

Ifølge Caroline Jochumsen var der altså mange af middagsgæsterne, der havde grund til at være vrede på Lauterbach, men spørgsmålet var, om hun ikke lagde lidt til? Hun fremstod mere som den forsmåede elskerinde end som et uvildigt karaktervidne, og selvom han følte sig ret overbevist om, at den spinkle kvinde på den anden side af bordet ikke havde affyret riflen, ændrede det ikke ved følelsen af, at hun skjulte noget.

Det havde ikke været helt let at tiltuske sig pladsen til venstre for Magnus Taaby, men nu sad hun der, og bare på de nærmeste ti pladser genkendte hun mindst fem andre krimiforfattere. Et smørhul, med andre ord, når det handlede om at få et indblik i, hvem der havde grund til at være særligt vred på Lauterbach.

Et par ambulancefolk var netop trillet af sted med en bære, hvor en af tjenerne lå, bleg og rystende, og episoden bekræftede noget, Asta havde fornemmet under hele middagen: Krimiforfattere var ikke, som folk er flest. Mindre end en håndfuld havde rejst sig, da tjeneren gik i gulvet, og så snart det stod klart, at Anne-Marie Vedsø Olesen var læge og havde styr på situationen, talte alle videre, som om der slet ikke lå en bevidstløs, ung kvinde på gulvet blot nogle få meter fra dem. Usædvanligt, men måske ikke så overraskende, når man tænkte på, hvilke scenarier der udspillede sig i disse menneskers hoveder, når de sad alene foran tastaturet.

Lotte Petri rystede sine lyse krøller og udbragte endnu en skål, denne gang for Vibeke Johansen, initiativtageren til Krimimessen, som tydeligvis havde en stor plads i alles hjerter, men glassene var knap tilbage på den hvide dug, før snakken om Laust Lauterbach kørte igen.

- Det ubehagelige var, at man aldrig vidste, hvor man havde ham, sagde en ung kvinde med en temmelig stor næse, som Asta endnu ikke havde fået placeret.

Kvinden altså, ikke næsen, som trods alt sad, hvor den slags plejede at sidde.

- Jeg mødte ham til Kriminalakademiets arrange-

ment inde på den Sorte Diamant, og han var simpelthen så venlig. Jeg fik en kæmpe krammer, og efter debatten havde vi en lang og virkelig interessant diskussion om, hvor krimien som genre er på vej hen. Næste dag slagtede han *Vintermørke* i en anmeldelse.

Udtalelsen var blot én i en lang række. Astas bordherre, Jakob Melander (han virkede faktisk som en sød og venlig familiefar, men ...), havde leveret en interessant analyse af, hvordan Laust Lauterbach brugte sine anmeldelser til at iscenesætte sig selv, og Asta var efterhånden overbevist om, at Caroline Jochumsen havde talt sandt. Lauterbachs sceneoptræden havde ikke været skuespil: den usympatiske Charlie Kant var en kopi af Lauterbach, ikke omvendt.

Normalt ville hun have trukket lidt fra - de var trods alt konkurrenter - men også på dette område havde hun konstateret, at krimifolket havde et lidt andet syn på verden end de fleste andre. Mængden af spaltemillimeter, eksponeringen hos boghandlerne og pladsen i læsernes bogreoler var trang - det blev der talt en del om - men det virkede faktisk ikke, som om det var faldet dem ind, at det var de mennesker, de lige nu festede med, der fyldte ud, hvor de selv drømte om at få plads. De roste og lykønskede hinanden, og Asta havde overværet, hvordan Jesper Stein gav en ung debutant kontaktoplysningerne på en fyr, han kendte, der vidste alt om forskellige giftstoffers indvirkning på nervesystemet.

Hendes helt klare vurdering var, at de virkelig godt kunne lide deres kolleger - lige med undtagelse af Laust Lauterbach.

Tværs over det kæmpestore lokale, hvor bordene bredte

sig fra midtergangen som tænderne på en kam, kunne hun se, at Norholm var godt i gang med Stephanie Caruana. Eller var det omvendt? Stephanie virkede ikke voldsomt tynget over tabet af den mand, hun åbenbart havde været sammen med natten før, og Asta, som havde fået røde ører mere end én gang, da hun læste Caruanas debutkrimi om seksualitetens kringlede vildveje, havde på fornemmelsen, at den lille kvinde med de store, brune øjne ville være en voldsom mundfuld for den venlige eksstrømer, hvis det kom dertil. Hun var faktisk lidt spændt på, hvad Norholm mente om hende.

Synet af Norholm og Caruana mindede hende om, at hun havde en konkret opgave, der skulle løses, og da Magnus Taabys borddame tog en ordentlig bid af kyllingebrystet, benyttede Asta chancen.

- Vi er vist ikke blevet præsenteret?

Han så op og lod sine lysende blå øjne glide fra Astas ansigt til hendes barm og tilbage igen, før han smilede og sagde sit navn.

- Asta Qvist, svarede hun.

- Lad mig gætte: Du er forlagsredaktør, og du gik bevidst efter at komme til at sidde ved siden af mig, fordi din chef har bedt dig om at sondere terrænet. "Har han noget nyt på vej? Er han stadig tilfreds hos Gyldendal, eller har han opdaget, at litterær snobeffekt er lidt som en cheeseburger fra McDonalds - de første bidder smager vidunderligt, men det bliver hurtigt noget fedtet stads, og så snart man har slået en bøvs, er man sulten igen?".

Asta lo.

- Jeg må skuffe dig. Jeg er ikke fra et af de store forlag, jeg er sociolog.

Han lænede sig tilbage, så en tjener kunne komme til at skænke vin i Astas glas.

- Jaså. Du er her måske for at studere stammeritualerne blandt det mystiske folkefærd, der kaldes krimiforfattere?

Asta overvejede at forklare ham, at stammeritualer og fremmede folkefærd var antropologernes domæne, ikke sociologernes, men hun kunne lige så godt få det overstået med det samme.

- Nej. Jeg er her for at finde ud af, hvem der dræbte Laust Lauterbach.

Nu kommer det, tænkte hun, da hun hørte, hvordan han tog luft ind; et kort, hurtigt sus. Spændingen ved at være tæt på én, der var tæt på, og forventningen om at kunne gå i baren med en viden, som ingen af de andre i selskabet havde. Nysgerrigheden. Det var for at undgå den, at hun ikke havde blandet sig i samtalen men blot siddet og lyttet og håbet, at ingen spurgte hende, hvem hun var. Nu var der ingen vej udenom. Resten af middagen ville blive en udmattende balancekunst, hvor hun måtte forsøge at få svar på sit ene spørgsmål uden at besvare nogen af hans, og jo før, hun fik det overstået, des bedre.

Problemet var, at de helt basale sociale konventioner ikke var noget, man kunne ophæve ved viljens kraft. Når man først havde lært dem, krøb de ned i ens dna, så det blev næsten umuligt at gøre eller sige noget af det, man bare ikke siger eller gør sammen med en fremmed, og derfor var hun nødt til at varme lidt op, inden hun busede ud med det: "Undskyld, men er det rigtigt, at du knaldede med Caroline Jochumsen i nat?"

- Hvordan er det at blive anmeldt? spurgte hun.

Hans mundvige fløj opad i et hurtigt ryk, inden han fik kontrol over sit ansigt. Behageligt, åbenbart.

- Det er en del af gamet. Alle kan sidde derhjemme

og brygge historier sammen, men hvis man slipper dem ud i verden, må man også forvente, at der kommer noget retur. Det værste, jeg kunne forestille mig, var at sende en bog på gaden, og der så ikke skete noget som helst. At den blev mødt med ligegyldighed.

- Så du synes ikke, at Laust Lauterbach gik over strengen i sine anmeldelser?

Magnus Taaby trak på skuldrene.

- Han har aldrig anmeldt mig, og jeg kendte ham ikke personligt, så det er jeg næppe den rette til at svare på.

Han tog den sidste bid af sin mad og lagde bestikket fra sig. Tyve over otte.

- Så du er simpelthen politikvinde?

- Ja og nej. Jeg er ansat i en specialenhed, så jeg har ikke gennemgået den almindelige politiuddannelse.

- Giv mig et eksempel på, hvad du laver.

- I denne uge har jeg været i Horsens for at undervise på en konference om, hvordan man kan undgå, at unge bliver en del af bandemiljøet.

- Bandemiljøet ... Jeg overvejede længe at skrive en bog om Hells Angels, men jeg opgav det, fordi det viste sig at være umuligt at komme tæt nok på dem til at kunne skildre det realistisk.

- Kan du ikke bare læse nogle af alle de bøger, der efterhånden er udkommet af eks-rockere?

Magnus Taaby tømte sit vandglas, inden han svarede:

- Det er der sikkert mange krimiforfattere, der ville kunne, men ikke mig. For mig er det vigtigt, at alle detaljer er så rigtige som overhovedet muligt.

- Hm ... Men hvorfor? Jeg mener, alle, der læser krimier, ved vel, at det er fiktion?

Han tænkte længe over sit svar.

- Når jeg sidder og skriver, ser jeg hver eneste scene for mig, som om det var en film, og derfor skal jeg helst have en følelse af selv at være til stede. Jeg skal vide alt det, jeg påstår, at mine karakterer ved. Ikke for at prale, men det er noget af det, jeg har fået meget ros for hos anmelderne: At mine beskrivelser er så realistiske og sanselige, at læseren har en fornemmelse af, at det er sket i virkeligheden.

Asta smilede. Ikke for at prale ... Som når folk siger: *Det er ikke for at såre dig, men ...* hvorefter de gør netop det.

Han begyndte at udspørge hende om alt fra navnet på politiets elektroniske arkiveringssystem ("PED Point") til hvad en betjent siger, når han anholder en mistænkt ("Lige det, han har lyst til - det er altså ikke som i USA"), og efterhånden som hun indså, hvor stort et arbejde det var at researche til en bog, voksede hendes respekt for Bønnen.

Magnus Taaby rejste sig og rakte ind over bordet for at nå en vandkaraffel, og Asta benyttede lejligheden til at lokalisere sin håndtaske, som var havnet et sted under Jakob Melanders stol.

Hvem fanden lavede også en taske uden rem?

Hun fandt mobilen under smøgerne, lighteren, læbestiften og nøglekortet. Otte ubesvarede opkald fra Poul Høy og en besked.

Hun klikkede for at læse den, men vendte instinktivt telefonens skærm nedad, da hun hørte Magnus Taabys stemme:

- Må jeg?

Hun drejede hovedet og så, at det ikke var telefonen, han var interesseret i: Hans hånd svævede over hendes højre skulder. Den største tranes hoved.

- Du hører det sikkert hele tiden, men den er vanvit-

tigt smuk, og jeg har den største lyst til at lade fingeren følge dens næb og hals og bryst hele vejen ned til ...

Asta havde den største lyst til at stikke ham en lus-sing, men så mødtes deres øjne, og intensiteten i alt det lysende blå fik hende til at føle en længsel, hun først ikke kunne placere. Så indså hun - for første gang, siden tato-vøren prikkede den sidste dråbe rød blæk ind under hendes hud - at hun var den eneste i hele verden, der aldrig ville kunne følge tranens næb med fingeren. Hun kunne ikke engang se den, ikke sådan som Magnus Taaby så den lige nu.

Hun kiggede væk, ned på telefonen, og læste Poul Høys besked:

Der er fundet spor af gift i whiskeyn i Lauterbachs lomme-lærke. Ring lige.

Lommelærke ...

Hun puffede til Magnus Taaby, som havde vendt sig mod sin borddame igen, og da hun havde hans opmærksomhed, tøvede hun slet ikke:

- Er det rigtigt, at du knaldede med Caroline Jochumsen i nat?

Han behøvede ikke at svare, hun kunne se det i hans blik; det hurtige glimt af stolthed, der gik forud for den svagt nikkende bevægelse.

- Jeg går ud og ryger, sagde hun.

Han løftede en hånd som for at bremse hende, men hun ignorerede den, og hele vejen hen til Norholms plads, mærkede hun hans øjne på sin ryg. Hun brød sig ikke om at tænke på, at for hvert skridt, hun tog, bevægede tranerne sig, som om de dansede, kun for ham.

Norholm virkede ikke specielt begejstret for at forlade Caruana. De havde det åbenbart sjovt, og så snart de var nået lidt væk fra hende, sagde han:

- Hun gav ham den kolde skulder. Hun lod Lauterbach tro, at han havde scoret, og så dumpede hun ham nede i foyeren med en bemærkning om, at sådan en ældre fyr vel også havde brug for en god nats søvn.

Asta gengældte Norholms drengede smil, inden hun rakte telefonen med Poul Høys besked frem. Mens han læste den, forsøgte hun at finde ud af, hvorfor ordet "lommelærke" havde fået hendes hjerte til at banke lidt hurtigere.

Hun lukkede øjnene og gentog det for sig selv, igen og igen, indtil et billede dukkede op: En sixpence, der fløj gennem luften og landede på scenegulvet lige foran en skikkelse, der var på vej op over scenens kant. En hånd, der rakte frem mod noget på gulvet, noget sølvfarvet, som Asta kunne ikke se, fordi en lang, lys hestehale hang i vejen.

Nu vidste hun, hvad hvorfor Caroline Jochumsen havde stået ved siden af scenen, og hvad det var, hun prøvede at få fat i, da Lauterbach gled ned ad stolen.

Lige dér.

Han lukker det ene øje og stiller skarpt på den største tranes hoved, som vugger blidt, hver gang hun tager et skridt. Nu ser han tydeligt, at den gule farve rundt om fuglens pupil er forkert.

Hvor ville det være smukt, hvis den også var rød.

Han kan høre sin egen puls dunke i øret, mens han forestiller sig projektilet, der glider gennem luften og trænger ind under den glatte, varme hud.

Hvis bare han havde haft det andet gevær hos sig lige nu.

Norholm stillede sig ved siden af Caroline Jochumsen i baren. Der var et helt andet støjniveau nu, end der havde været før middagen. Hun så på ham med en GT i den ene hånd, og der var tydeligvis røget en del inden for vesten, siden de talte sammen sidst. En let dunst af alkohol nåede hans næse, da hun lænede sig hen imod ham og talte ind i hans øre for at overdøve larmen.

- Nå, søde politimand, hvis du var 10 år yngre, synes jeg, vi skulle gifte os. Nu vil jeg vist egentlig bare gerne have dig med op på værelset.

Norholm konstaterede, at hendes libido åbenbart voksede proportionalt med hendes indtag af alkohol.

- Jamen, hvis vi kan finde min rollator, synes jeg da vi skal gå, sagde han med et smil. - Men vi stopper nok på halvvejen.

- Så gammel er du da heller ikke.

- Måske ikke, men vi har brug for at tale med dig igen.

Hun lænede sig kælent op ad ham. - Skal vi ikke bare tale alene? Jeg er ikke så meget til kvinder.

- Nej, det er nok meget godt, at Asta Qvist er med, for vi har fået analyse af indholdet i Laust Lauterbachs lommelærke.

Norholm kunne mærke, hvordan hun stivnede. Han tog hende om albuen, og de gik ud gennem baren, der var stopfyldt med forfattere, forlagsfolk og de ekstra mange journalister, der var dukket op på grund af drabet. Larmen fra de mange højroastede mennesker flaksede efter dem ned ad trappen og hen gennem den tomme

morgenmadsrestaurant.

Inde på kontoret lod hun sig dumpe ned i en stol. Asta satte et krus kaffe foran hende. Hun surmulede lidt og så pludselig meget ung ud. En kvinde sidst i tyverne er stadig kun et stort barn, tænkte Norholm og vidste med ét, at han selv var ved at blive seriøst gammel, når han så det sådan.

- Du forsøgte at få fat i lommelærken lige efter drabet.

Hun så surmulende på Norholm. - Det husker jeg ikke... jeg var vel i chok ligesom alle andre.

- Men ikke desto mindre vidste du, at der var gift i den. Det var derfor, du skulle have fat i den.

Hun så fra Norholm til Asta - Og hvem siger, det har noget med mig at gøre?

- Du har motivet, og du kendte til lommelærken, svarede Asta.

- Det gjorde alle.

- Jeg gjorde ikke, sagde Norholm.

Caroline Jochumsen slog ud med armene. - Nej, men så dem i bogbranchen. Han efterlignede sin egen karakter, Charlie Kant. Så I interviewet? Han sad og fægtede med den skide lommelærke lige indtil...

- Og du var ved at skide i bukserne ved tanken om, at han skulle drikke af den! Norholm lagde pres på hende.

Caroline Jochumsen lod sig falde tilbage i stolen. - Det var ikke mig, der slog ham ihjel.

- Nej, men du havde planlagt at gøre det.

Hun var tavs, sad og pillede lidt ved sine armbånd. Så så hun op og sagde:

- Hvis der var gift i den lommelærke, har det været der for at slå mig ihjel.

- Hvordan kunne det slå dig ihjel?

- Han sendte mig den her sms i går aftes.
Hun tog sin telefon og rakte den over til Norholm.

Vi fik slet ikke talt sammen. Lad os tage en tår whiskey sammen, når jeg har været på scenen i morgen, så vi kan finde ud af, hvad du skal have for din inspiration.

- Hvad er det for en inspiration vi taler om? spurgte Asta.

- Inspiration! Caroline Jochumsen fnøs. - Han stjal mit manus til sin næste bog. Hun tog kruset med kaffe og så hen over koppen. - Som jeg sagde, jeg har været blondinedum, talt med ham om ideen, mine overvejelser... og her i sidste uge fandt jeg ud af, at han havde kopieret mit manus fra min computer og ganske enkelt skrevet Charlie Kant ind.

- Hvordan fandt du ud af det?

- Det var indleveret til forlaget...

- Og det gjorde dig så vred, at du fik fat i Lausts lommelærke og kom skarntyde i.

- Ville det ikke være rimelig dumt, når han havde foreslået, at vi skulle drikke af den sammen?

- Med mindre du allerede havde kommet giften i.

Caroline Jochumsen så på Norholm, og en lille trækning løb hen over hendes ansigt. Som om hun tog en beslutning. - Det vil jeg gerne se et bevis på.

Norholm pegede på guldtasken, der lå på bordet. - Var det også den taske, du havde med i går og tidligere i dag?

- Den der havde jeg med i går aftes. Hvorfor?

- Vil du have noget imod at tømme den?

Hun trak på skuldrene og hældte indholdet ud på bordet. Ud over at der var mange ting, også flere end

man lige skulle tro i den lille taske, var der ikke noget bemærkelsesværdigt.

- Du forventer vel ikke at finde en flaske skarntydesaft?

Norholm trak på skuldrene. - Det ville da have gjort det meget lettere.

Hun smilede syrligt - Må jeg godt samle tingene sammen igen?

- Det må du, men jeg kommer til at låne den.

Hun rynkede de præcist plukkede øjenbryn - Låne tasken? Til hvad?

- Jeg er drag i min fritid... Norholm sagde det uden at fortrække en mine. - Nej, jeg vil gerne have den til analyse.

- Analyse af hvad?

- Af spor efter skarntyde.

Hun tænkte så det knagede. - Og hvis jeg siger nej?

- Det gør ingen forskel. Vi anholder dig under alle omstændigheder.

- Og det hjælper ikke, at jeg siger, at jeg fortrød? At jeg prøvede at få fat i lommelærken for at undgå, at han drak af den. Det var altså ikke mig, der skød ham.

Norholm hævede øjenbrynene.

- Alt det der kan du fortælle, når du bliver afhørt på stationen.

Der var noget sært urovækkende ved et hotelværelse, hvor det første, man fik øje på, når man trådte ind over dørtærsklen, var tre små pakker med skrigende grønne ørepropper, men Asta havde sovet overraskende godt, og nu sad hun i morgenmadsrestauranten med en kop te og en stor skål yoghurt med mysli og forsøgte at vågne helt.

Ordene fløj omkring som små projektiler, hen over buffeten og ned langs bordene. Ved den ene bordende talte Jens Østergaard med Craig Russell om et interview, de skulle lave senere på dagen, og ved den anden sad Thomas Rydahl med en kop kaffe og skrev. Som om han ikke ville gå glip af en eneste chance for at fange ordene og få dem ned på papiret.

Norholm dukkede op med en noget mat udgave af Bønnen på slæb.

- Hvad så? Gik du i byen bagefter? spurgte Asta, da han slog sig ned overfor hende med hele to kopper kaffe.

- Nej. Jeg gik faktisk tidligt i seng, men jeg var ikke alene.

Han smilede skævt.

- Jeg havde en bog med, *Pressefoto grafen* af Magnus Taaby. Jeg så ham kigge langt efter dig i går aftes, men ham skal du altså holde dig langt fra. Han er syg i hovedet.

- Hvad mener du?

- Jeg ved godt, at der er en eller anden trend med, at det ikke kan blive brutalt nok, at alt skal være så makabert, men det her tager altså prisen.

Asta tænkte på den YouTube-video, Robert Strand havde vist hende.

- Så du mener, at en krimiforfatters bøger kan bruges til at tegne en psykologisk profil af ham eller hende? Interessant tanke. Hvis det er sandt, er jeg ikke sikker på, at jeg har lyst til at tilbringe en hel dag mere på et sted, hvor koncentrationen af krimiforfattere er så høj.

Bønneren tømte den ene kop og rystede på hovedet.

- Selvfølgelig kan de ikke det. Hvad ville det ikke sige om mig? Det der er skræmmende ved Taaby, er, at det er så realistisk. Men hold kæft han skriver godt.

Norholm stillede en overfyldt tallerken på bordet og satte sig ved siden af Asta. Hun nikkede godmorgen og vendte sig mod Bønneren igen:

- Jeg havde en lang snak med ham i går, og jeg kan fortælle, at han bruger utrolig meget tid på at researche. Det er første gang, jeg rigtig tænker over, hvor meget en forfatter skal sætte sig ind i for at kunne skrive en bog.

- Det kan godt være, men det ændrer ikke ved, at han beskriver alle gerningsmandens tanker og følelser så levende, at man er fuldstændig overbevist om, at det er ham selv. At han selv har prøvet at skære huden af en kvindes ryg, skrælle den af, som om det var ...

Asta løftede en hånd for at bremse ham, inden kvalmen overvældede hende, men det blev ikke bedre, da hun kom til at kigge på Norholms tallerken, hvor små perler af fedt fra dyngen af bacon allerede sejlede omkring i væden fra æggene. Små øer af glinsende hvidt fra huden af en uskyldig grisebasses ryg.

- Jeg har lige talt med Poul Høy, og de holder Caroline Jochumsen, men vi er jo ikke i mål af den grund, sagde Norholm.

- Enig, sagde Asta, der var glad for at tænke på noget

andet end hud. - Det kan godt være, at gerningsmanden ikke selv har udtænkt drabsmetoden, men han har stadig eksekveret den: købt udstyret, lært at betjene det og kravlet rundt på hustage for at stille det op. Gift, ja, men et droneskud er alt for maskulint.

- Det eliminerer så størstedelen af de mistænkte på min liste. Caruana bekræftede, at Lauterbach var berygtet for sin evne til at lægge damerne ned og trampe rundt på dem bagefter, og jeg fik også en stribe navne, men de passer jo så ikke rigtig på profilen.

- Øv. Jeg kan ikke rigtig forestille mig, at vi om nogle timer skal køre hjem og overlade sagen til Poul Høy & Co., men hvad har vi ellers at gå efter? siger Asta.

- En mandlig kæreste? spurgte Bønnen.

Norholm smilede. - Nu var han jo kendt for at jage kvinder.

- Med en rimelig lav succesrate. Sååehh... Bønnen slog ud med armene

- Det er nok snarere en af alle dem, han har sablet ned i en anmeldelse, sagde Asta og refererede snakken fra middagsbordet aftenen inden.

- Vi vader med andre ord rundt i motiver, vi har bare ingen mistænkte, sagde Norholm. - Lad os antage, at Caroline Jochumsen taler sandt: At hun ville dræbe ham, fordi han havde stjålet plottet til sin kommende bog fra hende, men at hun fortrød og prøvede at forhindre ham i at drikke giften.

- Jeg talte med Lauterbach og Caroline Jochumsens fælles redaktør, inden jeg gik i seng i går aftes, sagde Asta.

- Han bekræftede, at Caroline havde beskyldt Lauterbach for at stjele hendes idé, men han påstod, at den slags faktisk sker overraskende ofte. Når alt kommer til alt, findes der kun et vist antal arketyperiske fortællinger, og ifølge

redaktøren er det helt almindeligt, at forfattere brygger konspirationsteorier sammen, når det går op for dem, at andre er kommet først med en idé. Alligevel fik jeg på fornemmelsen, at han ikke uden videre havde afskrevet Carolines beskyldninger som opspind. At der måske var noget om snakken lige i dette tilfælde.

- Hvad giver det os? spurgte Norholm.

- En ikke særlig overraskende indikation af, at Laust Lauterbach var en klaphat, der var lige så dårlig til at skrive romaner som til at skrive anmeldelser, konstaterede Bønnen.

- Hvis det er sandt, kan man jo spørge sig selv, hvem der har skrevet *Droneridderen*?

Lars Norholm havde lyttet til interviews med et par forfattere og talt med endnu flere. Der var noget afslappet og virkelig hyggeligt over, at forfatterne var så synlige blandt publikum, også mere synlige end i den musikbranche han kendte så godt. Her gik altså forfattere rundt, der havde tjent flere penge end de fleste musikere kunne tillade sig at drømme om, men der var ikke noget fornemt backstageområde her, og ingen lod til at savne det.

Problemet var, at det lige nu gav Norholm nervøse trækninger. Hvad hvis Lauterbach ikke var det eneste offer på gerningsmandens liste? Poul Høys folk havde naturligvis finkæmmet hele arealet og sikret sig, at der ikke lå endnu et gevær og gemte sig i en trækasse, men Norholm kunne mærke, at hans blik hele tiden scannede teltet, på jagt efter den sorte linse på et Go-Pro-kamera. Måske burde messen have været lukket ned efter drabet i går?

Han fik øje på Asta, der sad sammen med Bønnen og talte med en blond fyr med gråt skæg ved et lille cafébord på en hjørnestand under et skilt med teksten: "Juul & Fredensborg".

Bønnen kaldte ham hen til bordet og præsenterede ham for krimiforfatteren Kim Juul.

- Han har en Gibson magen til din, sagde Bønnen glad.

Norholm fik serveret en ordentlig kaffe af den anden forfatter på standen, Eva Maria Fredensborg. De sad lidt og snakkede musik, indtil de to forfattere fik travlt med

at signere bøger. Da han, Bønnen og Asta var alene ved bordet, sagde han:

- Hvad så, har I fundet ud af noget?

Bønnen trak lidt på skuldrene. - At forfattere ikke er ret tilbøjelige til at sige noget skidt om hinanden. Og så at publikum i gennemsnit er mindst 20 år ældre end det, jeg er vant til, men det er da vildt hyggeligt.

Asta rystede på hovedet. - Nej, der er ingen, der vil pege på, hvem han kan have stjålet det fra. Måske fordi det er så genialt?

- Hvad mener du? Bønnen så på hende med rynkede bryn, allerede klar til at forsvare sine nye kolleger mod beskyldninger om misundelse.

- Jamen alle har ligesom vedtaget, at det er et sindsygt godt plot, og jeg kan måske godt forstå, at man trods alt ikke har lyst til at udpege en af sine kolleger som værende mere genial end en selv.

- Det er måske også ekstra hårdt at beskylde en anden for at stjæle. Hårdere i bogbranchen end i musikbranchen, sagde Norholm.

- Hvorfor det? spurgte Asta interesseret.

- Det tager lang tid at skrive en roman, og tænk på hvor meget research, der skal til for at skrive sådan en bog som Drone--- Norholm gik i stå og så på Asta, der smilede. - Tænker du det samme som jeg?

Asta nikkede. - Det tror jeg. Research er kodeordet.

- Vi skal have undersøgt om Laust Lauterbach har researchet for at skrive *Droneridderen*. Hvis ikke, er det en god indikation af, at han vitterlig også har stjålet det manuskript.

Asta fiskede sin mobil frem for at ringe til Poul Høy. De måtte have ransaget Laust Lauterbachs hotelværelse på Bygholm, og hvis de var heldige, ville hans computer

nu være i politiets varetægt.

Der gik en halv time og et par krus med kaffe mere, inden Poul Høy ringede tilbage. Han forklarede, at computeren rummede nogle varianter af manus til *Droneridderen*, men så vidt de lige kunne se, var der ingen filer med researchnoter eller mapper med downloadede artikler.

Han bad dem om at komme over på Bygholm, hvor han og hans hold var, og de lovede at komme derover med det samme. På vejen ringede Asta til sin kollega, Rasmus, og bad ham undersøge, om der var nogen krimiforfattere, der havde researchet kraftigt på avanceret våbentechnologi et par år tidligere.

Norholm så undrende på hende. - Hvor meget kan han se?

- Rasmus? Hun smilede. - Mere end du bryder dig om at vide.

Politiet havde slået sig ned i et mindre møderum på Bygholm. Der var høje, hvide paneler på væggene, hvidskurede trægulve og landskabsbilleder i tunge rammer på et par af væggene. Det emmede af en tid, længe før nogen havde tænkt på fjernstyrede dronegeværer. Der stod et par laptops på bordene, og der var spor efter efterforskningsgruppen, men Poul Høy var alene i rummet, da de trådte ind.

Han spurgte, om de ville have kaffe. Norholm havde egentlig fået nok, men sagde alligevel ja tak.

- Vi har fået sporet GoPro-kameraet via serienummeret. Det er solgt via et website til en fyr i København S, men kameraet er meldt stjålet fra et pulterrum for et par måneder siden. Fyren var til polterabend med en ven i

går i København, så det er ikke ham.

- Hvad hedder han? spurgte Asta

- Peter Broberg, svarede Poul Høy.

- Hvad med geværfoden med motoren? spurgte Norholm. - Det er ikke en standardvare, man vader ind i den nærmeste 7-eleven og køber.

- Vi taler med Scotland Yard, for der findes en butik i London, som sælger alle mulige former for overvågningsudstyr. Der er refereret til den i bogen, og vores teknikere siger, at den formentlig er købt der.

- Et gevær med elektronisk affyring, det er heller ikke et, man lige henter nede i den lokale jagtforretning.

- Nej, der skal man kende en del til våbenhandel, og man skal være dygtig for ikke at blive snuppet. Tag ikke fejl, det er en branche både CIA og MI5 har virkelig godt fat i.

- Men ikke så godt, at I ved, hvem der har købt?

- Det er øjensynligt et gevær, der er stjålet sammen med et andet fra en base i Mellemøsten sidste år. Der kommer en del illegale våben ud dernede fra i øjeblikket, men de er dyre. Møgdyre.

- Så vi taler om en velhavende gerningsmand? sagde Asta.

- I hvert fald en med tilgang til visse midler. Den software der skal til koster også kassen.

- Hvor meget taler vi om?

- Det set-up, der er benyttet her, vil nok koste mindst 150.000 snarere 200.000 på det sorte marked.

- Så er det Jussi Adler, smilede Norholm. - Hver gang der bliver talt om mange penge i bogbranchen, kommer han op.

- Måske er han rig, men han er fattig på motiv, smilede Asta.

- Har Lauterbach ikke svinet ham til?

- Sikkert, men han kan da være fløjtende ligeglad.

Lad os holde os til det spor, vi måske kan bruge.

- Okay. Ikke mere pjat. Research.

- Ja, Hvad er det med den research? spurgte Poul Høy.

- Laust Lauterbach har måske stjålet manuskriptet til Droneridderen. Caroline Jochumsen, som vi talte med i går, siger, at han har stjålet manuskriptet til sin næste bog fra hende.

Poul Høy nikkede. - Foreløbig har vi som sagt ikke fundet nogen form for research på den computer, vi tog fra hans hotelværelse, men han kan jo have haft en anden computer, eller det kan være lagt op i skyen.

- Der er ikke fundet en anden computer på hans bopæl?

- Nej, og jeg talte lige med en fra forlaget, mens I var på vej herud. De siger, at der heller ikke har været nogen computer derinde, men redaktøren sagde til gengæld, at Laust Lauterbach påstod, at research var for folk uden fantasi.

- ... til at stjæle andre folks manuskripter, fortsatte Asta i et tørt tonefald. Både Norholm og Poul Høy smilede.

Poul Høy skænkede kaffe i et krus - Hvis vi følger jeres tankegang, så er næste spørgsmål, hvem han har stjålet det fra.

- En, der ved noget om dronegeværer, sagde Asta, - Og her tør jeg godt vove pelsen med en hurtig og grov profilering. Det er en mand.

Poul Høy nikkede. - Hvem har I talt med?

Norholm tog imod kruset med kaffe. - En del, men uden noget resultat. De fleste siger, at de ville holde kæft,

hvis det skete for dem. Det er stort set umuligt at bevise, at man fik en ide først, og der skal være tale om direkte afskrift, før man har en chance.

- Og ingen bud på, hvem der ville være i stand til at skrive sådan en bog?

De rystede begge på hovederne. Asta sagde: - Jeg har dem faktisk mistænkt for at kende forbavsende lidt til hinandens forfatterskaber. De har for travlt med at skrive selv.

Poul Høy nikkede anerkendende. - Kan I ikke lave en liste over, hvilke forfattere I har talt med, så det ikke er dem, vi starter med?

Et kvarter senere havde de gennemgået, hvem de havde talt med, og hvad de havde sagt, og var klar til at bryde op. Poul Høy takkede for hjælpen. De ville gå videre med tyveri af manuskriptet som et muligt motiv. Norholm og Asta var velkomne til at ringe, hvis de ville holdes informerede.

Asta og Norholm fandt et sted i læ foran hotellet, hvor Asta kunne ryge en smøg i solen.

- Mærkeligt at slippe en sag på den måde, sagde hun og pustede røg ud.

Norholm nikkede eftertænksomt. - Det er de sager, man ikke opklarer, der hjemsøger en. Sådan er det for alle de drabsefterforskere, jeg kender.

- Har du ingen af den slags sager?

- Underligt nok nej, men jeg arbejdede heller ikke med drabsefterforskning i mere end syv-otte år.

Vibeke Johansen, lederen af Krimimessen, der igen fik Norholm til at mindes skolebibliotekaren på Trane-gårdsskolen i Hellerup, gik forbi. Hun standsede, da hun

fik øje på Asta. - Det var sødt af dig at tage dig lidt af Magnus Taaby i går, sagde hun. - Det må have været et hårdt slag for ham.

Asta spærrede øjnene op. - Han klarede det nu okay. Hvorfor skulle det være specielt hårdt for ham?

- Da Magnus var her første gang med sin debut, støttede Laust Lauterbach ham, og Laust støttede jo ikke hvem som helst. Jeg havde indtryk af, at de var meget tætte.

- Hvornår var Magnus Taaby her første gang? spurgte Norholm.

- For to år siden.

- Var han her også sidste år?

Vibeke rystede på hovedet. - Nej, der havde han ingen ny bog. Egentlig burde han heller ikke være her i år, han er jo stadig ikke kommet med en opfølger til *Pressefotografen*, men jeg ved, at vores gæster gerne vil se ham, så vi fandt en plads til ham i en paneldebat.

Fra den anden side af P-pladsen vinkede en kvinde i blå messejakke Vibeke over til sig. Hun undskyldte og med endnu en tak til Asta og med et håb om, at de ville komme igen næste år under fredeligere omstændigheder, fortsatte hun videre. De fulgte hende begge med øjnene, og da hun var uden for hørevidde mødtes deres blikke.

- De var meget tætte? sagde Asta.

Et vindstød med en bagkant af vinter fik hende til at skutte sig.

- Jeg har faktisk læst Magnus Taabys debut, *Pressefotografen*. Den rummer både et godt plot, men også en betydelig teknisk indsigt, sagde Norholm.

- Har du læst den?

Asta så overrasket ud.

- Ja, kommer det bag på dig, at jeg kan læse?

Hun smilede. - Nej, men du har ikke ligefrem pralet med din viden inden for krimilitteraturen.

- Jeg læste en del i fængslet, men de nye bøger kan jeg ikke tale med om. Dem havde de ikke på biblioteket.

- Okay.

Hun smilede. Norholm havde ikke talt om sin tid i fængslet før, og selvom hun brændte efter at vide noget om sagen med den dræbte advokat, havde hun været for høflig til at bore i det. Det var hun også nu, eller hun kunne ikke finde en elegant måde at spørge på. Hun tog i stedet sin mobiltelefon og gik på facebook.

- Ved du hvad? sagde hun efter et øjeblik.

- Nej.

- Magnus Taaby er venner med en, der hedder Peter Broberg ... Ham, der fik stjålet sit Go-Pro. Jeg ved godt, at det ikke er vores sag, men der kan vel ikke ske noget ved, at jeg ringer til Rasmus og beder ham tjekke Magnus?

En due landede i vindueskarmen og prikkede med næbet i kittet omkring ruden.

- I har altså en hel masse indicier, men ikke et eneste entydigt bevis på, at det er ham? sagde Robert Strand.

Han måtte undertrykke et smil, da han så den hurtige trækning ved Astas mundvige. Alle i Særlige Resourcer lyttede, når hun talte, og nu havde Robert sat sig for, at han ville gøre en seriøs indsats for at fjerne det ulidelige lille "måske", hun altid underminerede sine egne teorier med.

Hans provokation havde præcis den ønskede effekt.

- Vi ved, at det er ham! Det kan godt være, at dommeren ikke vil give os en varetægtsfængsling, men hvis vi tager ud og taler med ham, er jeg helt sikker på, at vi kan få en tilståelse ud af ham.

Hun så over på Norholm, som nikkede.

Robert vidste, at Poul Høy allerede havde givet tilladelse til, at Asta og Norholm kunne foretage en uformel afhøring, men han ville være helt sikker på, at de var rustet til den udfordring, der ventede dem. Han havde studeret alle detaljer i drabet, gennemlæst både tekniske rapporter og referater af afhøringer, og han var ikke i tvivl om, at gerningsmanden var yderst intelligent. Manden havde sat sig ind i kompliceret teknisk stof for at gennemføre sin plan, og det ville være naivt at tro, at han ikke var lige så velbevandret i politiets beføjelser og de juridiske realiteter. Hvis de skulle have ham til at tilstå på baggrund af indicier, var det fuldstændig afgørende, at de ...

Asta afbrød hans tankerække.

- Vi ved lige præcis, hvordan han skal knækkes.

Han stod ved vinduet og så Asta stige ind i Norholms bil. For bare et halvt år siden ville han have været rædselsslagen ved tanken om at sende hende ud til en mulig drabsmand, men hendes gennemgang af taktikken for afhøringen havde demonstreret, at hun ikke bare var blevet dygtigere og mere selvsikker det sidste år. Hun havde også lært at stole på sit unikke talent for at gennemskue, hvad der virkelig drev et andet menneske.

Tilfredsheden var som en behagelig boblen i kroppen, der først forsvandt, da Poul Høy ringede. MI5 var netop færdige med afhøringen af den mellemmand, der havde solgt drabsvåbnet.

Kunden havde købt to geværer - ikke et.

- Hør her Magnus, du har pengene...

Magnus Taaby rystede på hovedet. - Nej, jeg har ingen penge, min familie har penge, som de stiller til rådighed for mig.

Det var uden tvivl sandt, for de stod i en lækker stue med udsigt til Københavns havn, og vand på tre sider. Normalt ville Norholm se på lejlighederne udefra og tænke, at de var for kolde og for moderne, men Magnus Taaby havde gjort noget, som Norholm fandt ret genialt. Han havde fyldt lejligheden op med bøger i enkle, specialbyggede reoler i lyst træ over og under de tre sider med vinduer. Det gav rummet et hyggeligt og ganske organisk udseende. Et mindre, blødt sandfarvet tæppe var lagt på det lyse trægulv under et let sofabord i teak. Sofaarrangementet stod midt i rummet. Sad man der, havde man fri udsigt til vandet. Selve sofaen var mørkegrå og matchede to Arne Jacobsen-Svaner, der stod overfor. Enkelt, stilrent og dyrt, men på grund af alle bøgerne i reolerne virkede det ikke koldt. Det eneste, der brød det stilrene, var en enkelt flyttekasse parkeret på gulvet i køkkenalrummet, der lå to trin over stuen. Det var de sidste bøger, havde Magnus forklaret, da Norholm havde komplimenteret ham for ideen med reolerne.

- Så har du også tilgang til penge, der kan finansiere købet af et dronegevær, holdt Norholm fast.

- Det har jeg sikkert, men det gør mig ikke skyldig. Der er masser af mennesker, der har råd til et gevær.

- Ja, men de er ikke uddannede finskytter i militæret, som du er.

Magnus Taaby sukkede. - Hvis jeg skulle skyde ham, ville jeg så ikke gøre det på den måde, jeg er trænet til? Jo, det ville jeg.

- Nej, det ville du åbenbart ikke, for du tog til London og købte trefoden til geværet. Vi ved, at du var i London, da lige præcis den trefod blev solgt.

- Det var der også 12 millioner andre mennesker, der var.

Han sendte Norholm et bredt smil.

- Jeg er ked af at skuffe jer, men I har fat i den forkerte.

- Jeg havde ellers glædet mig til at rose dig. Det var virkelig et elegant drab, perfekt ville jeg næsten sige.

- Elegant? Det ved jeg nu ikke, om jeg synes, brød Asta ind.

Hun havde siddet i sofaen uden at sige et ord. Nu rejste hun sig og gik hen til vinduet, mens hun ventede på Magnus Taabys svar. Det kom prompte og var som taget ud af drejebogen.

- Hvad mener du?

- Jeg synes bare ikke, der er særlig meget finesse over at kopiere et drab, som en anden har udtænkt. Jeg mener, hvem som helst kan købe sådan noget udstyr, det kræver ikke andet end en pose penge. Det elegante består vel i at udtænke idéen?

Magnus Taaby blinkede to gange hurtigt efter hinanden, og Norholm måtte se væk for ikke at afsløre, hvor meget den reaktion glædede ham.

- Men det var vel i virkeligheden også dig, var det ikke?

Denne gang lukkede Taaby øjnene hårdt i, ikke mere end et par sekunder, men længe nok til at fortælle Norholm, at han nu var ekstremt opmærksom på sine egne

reaktioner.

- Det var dig, der fik ideen og udtænkte plottet til *Droneridderen*, sagde Asta.

Taaby så ikke på Asta, da han svarede.

- Hvorfor tror du det?

- Det er ikke noget, jeg tror. Jeg ved, at Lauterbach stjal din ide.

- Hvem har sagt det?

Magnus Taaby, så på hende, interesseret.

- Det siger jeg, og jeg kan bevise det. Lån mig din computer.

Han tøvede lidt, men rakte hende så sin MacBook, der lå på bordet. Skærmen var slået op, og da hun rørte ved en tast, kom den til live med forsiden fra et nyheds-site.

Er der en krimiforfatter, der er smartere end politiet?

Politiet stadig uden afgørende spor i jagten på succesforfatteren Laust Lauterbachs drabsmand.

Asta undlod at kommentere det, og Norholm tænkte, at der dybest set heller ikke var noget usædvanligt i, at Taaby fulgte med i sagen via medierne. Det ville han også selv gøre, hvis hans ven var blevet skudt. Asta åbnede Taabys mailprogram og søgte på Laust Lauterbach.

En række mails kom op på skærmen. Asta lod en finger løbe ned over datoerne. - Din mailkorrespondance med Laust Lauterbach er stoppet ca. en uge efter hans bog udkom?

Hun så på ham med et spørgende blik.

- Laust blev en travl mand.

Stemmen havde fået en ny undertone, på en gang

skarp og tøvende.

- Og der er ingen af de her mails, der indeholder beskyldninger om, at han har taget din ide, og ikke mindst din research?

- Nej, det er der faktisk ikke.

Hun skrev "drone" i computerens søgefelt. En hel liste med dokumenter kom frem. Hun klikkede på en mappe, hvor der stod "research". Den indeholdt artikler fra våbenmagasiner om geværer, om elektronisk af-fyring. Der var artikler om internationalt våbensalg, om overvågningskameraer og om software til styring af kameraer.

- Ved du, hvor meget af den slags research, vi fandt på Laust Lauterbachs computer?

Han trak på skuldrene.

- Ingenting, og det er tankevækkende, synes du ikke?

- Jeg ved ikke, hvor tankevækkende det er. Ja, jeg har researchet på det samme som ham, men det gør mig ikke til drabsmand. Som du ved, er jeg uddannet finskytte, så måske har jeg krydstjekket oplysningerne i Lausts bog. Hvad nu, hvis han slog hånden af mig, fordi jeg tog ham i at skrive noget, der ikke var korrekt?

- Det var bare ikke det, der skete.

Norholm så fra skærmen over på Magnus Taaby. - De her dokumenter er lagt ind et halvt til et helt år før Dro-neridderen udkom. Og oplysningerne passede jo også.

Magnus Taaby trak på skuldrene. - Research er ikke strafbart.

- Ved du hvad den anden mand på månen hed?

Magnus Taaby løftede øjenbrynene i forbavselse. - Næeh... Hvorfor spørger du om det?

- Buzz Aldrin hedder han. Nogle år efter månelan- dingen forlod han NASA, officielt fordi han ville videre,

uofficielt fordi han var røget ud i et massivt alkoholmisbrug. I visse sammenhænge taler man om The Aldrin Syndrome. Det handler om at være utroligt tæt på at nå noget helt fantastisk, ja man har faktisk præsteret noget fuldkommen ekstraordinært, men en anden løber med al opmærksomheden. Det kan være svært at håndtere.

Et smil løb over Magnus Taabys ansigt. - Jeg skulle være ramt af The Aldrin Syndrome? Nu er jeg hverken blevet alkoholiker eller deprimeret.

- Nej, for du har handlet i stedet. Det har været sindsygt hårdt at se ham få al den succes på grund af dit arbejde.

Magnus Taaby rystede på hovedet.

- Og tænk på, hvor langt han kunne være nået med den bog, hvis hans sprog ikke havde været så pinagtigt dårligt, sagde Asta.

Taaby rejste sig med et ryk. Norholm kunne se, hvordan hans kæber kværnede for at holde ordene inde, og et øjeblik hang tavsheden i luften og dirrede som en falsk tone af stilhed. Asta havde ramt lige ind i det, der nagede ham allermest: At hans geniale idé var blevet så dårligt forvaltet af den, der stjal den.

- Jeg må hellere ringe til min fars advokat, sagde Taaby og tog sin telefon.

Han vendte sig væk fra dem. Norholm kiggede lettet og alligevel anspændt rundt i stuen. Tilståelsen var ikke faldet endnu, men det var tæt på. Han lod øjnene glide hen over den øverste hylde i bogreolen, og der gik lidt tid, før hjernen forstod, hvad det var, han havde set. Der stod et GoPro-kamera!

I det samme hørte han en snurrende lyd.

- Asta!!! flyt dig!!

Han bevægede sig instinktivt efter lyden, som han

mente kom fra kassen oppe i køkkenet. Det var en kort lyd, altså en mindre justering af geværets position, men han gik efter kassen, og så længe han var i bevægelse, var den forhåbentlig ikke hurtig nok til at ramme ham. Norholm satte af og håbede, at han havde ændret sin bane nok til, at den ikke kunne sigte på ham. Norholm var på vej mod kassen med fødderne først, mens han holdt øje med Magnus Taaby, der var vendt rundt og så efter ham og derefter ned på sin mobilskærm. Netop som Norholms fod fik kontakt med kassen, ramte Taabys finger skærmen på mobilen.

Et skud smældede gennem rummet.

Asta!

Norholm så, hvordan hun faldt ned bag stolen, men i samme øjeblik pløjede kuglen sig ud gennem vinduet bag Magnus Taaby, og nu indså Norholm, hvem målet var: Taaby havde forsøgt at skyde sig selv for øjnene af dem!

Sekundet efter slog Asta mobilen ud af hænderne på ham.

Asta stod foran en tung dør til en større villa i Rungsted. Fuglene sang rundt om i træerne, som om de hyldede de velplejede bede, den nyslåede græsplæne og bøgehækken, som var lige på nippet til at springe ud, men det eneste, hun så, var en have, hvor en lille dreng havde gået omkring med en følelse af at være forkert. Her, bag de nymalede hvide mure havde Magnus Taaby kæmpet for at lære at løse ligninger, at holde rigtigt på gafflen, at holde af fodbold og tennis og foie gras, men mest af alt havde han kæmpet for at finde en måde at fjerne rynken mellem sin fars bryn.

De havde fundet Magnus Taabys originale manuskript i flyttekassen med dronegeværet. Det hed ikke *Droneridderen*, men *Dronesønnen*, og da Asta læste det, fik hun for første gang et fyldestgørende svar på det evindelige *hvorfor?*, men det havde ikke givet hende den følelse af afslutning, hun havde håbet på. Tværtimod.

Det var derfor, hun nu stod foran Magnus Taabys barndomshjem og pillede ved det brev, de havde fundet sammen med manuskriptet. Hun kunne det ordret.

Kære far

Jeg ved ikke, hvad det er med sønner og fædre, men som søn higer man efter sin fars anerkendelse, og den har jeg altid haft utrolig svært ved at få. I lang tid følte jeg ikke, at jeg var god nok. Og det syntes du nok heller ikke, at jeg var, for jeg kunne ikke det, du kan, og kommer aldrig til det. Men jeg kunne noget andet. Måske vil du anerkende det, måske ikke. Du

har altid sagt, at jeg kun blev til noget, hvis jeg lærte at handle. At man er det, man gør. Jeg har skrevet en fremragende bog, og nu har jeg banet vejen for, at den kan komme ud i verden. Jeg er der ikke til at se, om du anerkender det, men jeg døde stolt af mig selv.

Værsgo.

Hans plan om at tage sit eget liv var slået fejl, og måske var det forkert af hende at konfrontere faren med brevet, men der havde været noget i Magnus Taabys blik den aften i Horsens, som fik hende til at tænke, at han fortjente en chance mere.

Spørgsmålet var, om hun ville tænke det samme om hans far, når hun om et øjeblik stod overfor ham. Måske havde farens kritik blot været en måde at takle forældrenes evindelige bekymring; et forsøg på at ruste sin søn bedst muligt til voksenlivet? Måske var det ikke for sent for dem at starte på en frisk, hvis bare hun kunne få ham til at se, at hans søn havde et helt unikt talent for at skrive?

Hun kunne virkelig godt bruge en smøg lige nu, men hun vidste godt, at det var en overspringshandling. Den tunge dørhammer var kølig mod hendes hud, og da hun slap den, ramte den døren med en dump lyd.

Kolofon

Med egne ord

Copyright © Kim Juul & Eva Maria Fredensborg 2015

All rights reserved

1. udgave (e-pub)

ISBN 978-87-995970-9-3

Kim Juul/Lars Norholm:

I et vægtløst sekund (2013)

I et fravær af nærvær (2014)

Stilstand i fuld fart (august 2015)

www.kimjuul.dk

Eva Maria Fredensborg/Asta Qvist & Robert Strand:

Én gang morder (2013)

Min mund er lukket (2014)

I blinde (2015)

www.evamariafredensborg.dk

